

X
eala done 11th Feb 1832.

M. H. H.

Hvar der gælder om Nidnflots mænd nu gælder om
mændene Stalhors Børgar, han nemt hænder mænd
hæder med den Hørfarnde allers hønd. — Et særst
Samtlund ^{Digvægt} og hans Knudflotter og Lyklyrning
lader nu Dyr og det fældes Dyr, hans hæder
set ind i hæder og fældes hæder og hæder, hans hæder
gæder bægthæder, bægde hæder ifor de døde
hæder, hæder da med tægtsfæd Guðin fældes sig.
Nu er de døde florn hæder sjæler intet mere
i verden at agere sig, end det almoechte gud.
I Andens øjne nu Børgar, Tost, Sværjar andesfæltet,
og Graflyren andesfæltet af døde alt forværende
mæltet, at Tost, og overudhjort med mangen af nit
for ~~Si~~ planen i mælde Mangen, nit dog Tugten Guðin
uegta at døde gæder nu hæder jænkt i mælde hæder,
hæder da som for det, på en valgaffrin Høj for
armeret det, ^{For} nu med Ordne, bægtes og bægtes
at aumand det, som ej lader sig fornækk, fornækk
gærem af det, han for dog hædergen hæder.
Hæder hæder. i eiligt til sin Kylyrning
allor fældes døde hæder. —

Den Guðin som var det Dømmede, gæd nælden
stuloy nit gæder sin lastnummedsinde. Den
Køren som næder sig sit kæld, som i fortreden og

utretthetig Prober at hviden nu Mand Dagnus Hjortz, som
var et mildt menigt Knykt tilhørd for gæve, nu var han
enemor maastha portretteret som fra jomfru Lærerstuen,
som var at høre over midt mellem og det andet.
Læren, derfor han ofte friste ham til, som vid noen
avkjønning og glad mod de Raar, saues Hjerting vildt havde
allerede haft en hensynsbørs, for hvilken han havde Hjortz, men
at dela dem orlig og bne og fremfor alt nuon
en Farlig, en omkrygig Kæder for droses børn, og
dannet dog en hæderstue at hæderne han havde Hjortz
af at ha den og dobbelt Hjortz fordi drosse Damens
og hans Drons Hørke, fundet sig den Drona er Højet, for
Højet og midtisen at være Højet.

Han satte højet og efter blot inde i Dør - Han
kom for det allor av vengenst med det, for hvilket med
det, hvilke man vilte betragte det som ~~hans~~ fjendens
man har hæder os det et blæsi Hæder - Det fader det. Han
mand for hæder, dybt vedspørger, udbrudt forvring.
Hjortz trænger til højet døraf, og dor for mere sig han
munda mig til ham. Han man har hæder han har findt
hos Lone er vengenst, og sander det andet gong, at autre
Lærerstuen, allor Hæderhus forvredelst forvring, for
findens skeen fra at tilfondet ville den er vengenst, for
baniske drenen over knæglen på Melin, som det blev
indlagt her - , Den liget, den som har højet i Hjortz
Hæder, saawen han vender og brenner af hæderstuen
og at hæderstuen, og nuor han et alled haars parat.

men nogen fyz mi at fyldestypen, og og Dne Gud
heinmaður ^{vin} contrugnade for domjar allir livinur; -
fragur og mygðar, og forundur dina at þauðs vegat er
þekl blinn gam til dæ - Dat er þun snart fiað done-
gan, ðer fad, kontront og fylðr þun Emonum und ferni,
tú fjað, þum svildi joga gam bost. "Din Kus." trúði
margi. Þó farrar lægra hods dær með voss altnar for at
ða hild fóðr sig til." Þær er fæðar eða
fanfors he mikið bæði manndum og konaumum. Dat
fannas yggðar og fær um haudarðorðum henni
og óvinnandum forþing. Margr trúði sig bort
tegðan he at mynd yost af dross vegat.

"Mígg!" I betraþrunum af vegat bér mi íðna
þorðlumum at mi fimm vegat. Mið fræði Gudlífur
gum fum með hlið þarf for misstak, og vegat
fjiggt og yest os fia manum gang. Dat er i dag
fundo withund stórr löðsverdag, fum mi fyrstidleg fóðar-
mi nilla talkr for ða manna Þanijar con þurst
Löðvöldið Hringlub, mi graufdegin fum meðtaget
iðna fandey iðna forsta eðr, og viðna at Þagan
ofla man ginniðum, og færslu os alda með
legri fæðinga fum mi, og mi fóður findi at
fum vegat. Jor mið vegat. ~